

Poštovani članovi Komisije za žalbe

Poštovana gospođo Novaković

Ja sam sestra tragično nastradalog 8. aprila Gorana Ilića iz sela Knežica kod Niša. Obraćam vam se ne da bi opravdala ili podržala to što je moj brat uradio, već da javnost sazna da u vašim izveštavanjima o toj tragediji nije bilo istine i o "Kodeksu novinara Srbija" koji nisu bili poštovani u ovom slučaju.

- istinitost izveštavanja
- odgovornost novinara
- novinarska pažnja
- odnos prema izvorima informacija
- poštovanje privatnosti
- zaštita privatnosti
- zloupotreba neznanja
- nasilni sadržaji

Obraćam vam se povodom teksta u listu Srpski telegraf od 15.04.2016. pod naslovom "Osvetio se, jer su ga osramotili". Tog 15. aprila, a i ranije pojedini mediji koristeći našu tragediju, a zarad senzacionalizma i u trci za što većim tiražom, mom pokojnom bratu su pripisivali najteže i najgore moguće epitete. Izveštavali su blagovremeno, moja zamerka i pitanje je: Da li su informacije bile potpune i istinite i da li je javnost saznala pravu istinu. Nije, zato što su se slepo držali druge strane i slepo im verovali, oni su ih iskorstili da bi bezočnim, bestidnim i besramnim lažima ocrnili mog pokojnog brata, jer je jednom od njih bilo u interesu da se ne sazna "prava istina", koja je javna tajna u selu. Dali su sebi za pravo da ne poštuju privatnost i identitet mog brata, pa su umesto inicijala napisali njegovo puno ime i prezime. Druga strana je toliko bezočno otišla u svojim lažima da je vas kolega dopisnik naseo na te laži. "Kao veliki prijatelji mog brata", a da nemaju njegovu fotografiju podmetnuli mu fotografiju drugog čoveka, a on naseo, zato će uskoro na sud, ako će, jer nam je posolio so na živu ranu, napisavši ispod fotografije "monstrum" i to nedelju dana posle tragedije, baš na sahrani mog brata. Pretpostavljam, da je dotični gospodin dopisnik onaj isti koji piše i za "Kurir", pa me ne iznenađuju njegove izjave, s tim što je u Telegrafu otišao mnogo dalje u pripisivanju epiteta mom pokojnom bratu napisavši ispod tuđe slike "monstrum Goran Ilić". Da li gospodin uopšte zna šta znaci reč "monstrum" i da li on može samovoljno i po svom nahođenju da nekom pripisuje takav epitet, ne poštujući novinarske kodekse. Zamerka na tekst i ovde je dotični napisao puno ime i prezime mog pokojnog brata i pripisao mu epitet "pomahnitao". Naslov teksta "Osvetio se jer su ga osramotili" u suprotnosti je sa suštinom teksta. U tekstu su iznesene neosnovane i nepotvrđene optužbe, klevete, glasine, pretpostavke i nagađanja. Čime je bio osramoćen da bi se osvetio? U

tekstu dotični ne može da shvati zašto je nasrnuo na njihovu porodicu, treba da pita svoju ženu. Druga strana je i ovde iznosila bezočne laži, a gospodin D.I. u Kuriru piše da je motiv neuzvrćena ljubav, a u ovom tekstu neostvarena ljubav nije uzrok. Zamerka zašto je u tekstu pomenuto ime moje pokojne majke “besomučna laž da je ona rekla to sto je dotični tvrdio”. Kao i u drugim tekstovima, pa tako i ovde nisu mogli, a da ne potvrde već izrečenu laž vezanu za pijanstvo. Najveća sramota za srpske novine i novinarstvo i poslednja rečenica u tekstu “obilazio je potencijalne zrtve, koje je imao na spisku”. Dotični gospodin proglasio je mog pokojnog brata za serijskog ubicu, da bi mu pripisao najgori i najteži mogući epitet ispod tuđe slike “monstrum”. Zahtevam od dotičnog da mi pod hitno dostavi taj spisak, da bi pročitala i saznala ko su bile potencijalne žrtve. “SRAMOTA” za njegovu informaciju zato što je on nema da je moj brat bio takav kakvim ga je dotični opisivao, da li bi mu skoro celo selo došlo na sahranu. Gospoda novinari, daju sebi za pravo, da samovoljno i po svom nahođenju nekom pripisuju epitete, a da pritom ne razmišljaju o osećanjima nas neposredno pogođenih osoba tom tragedijom.

Za sve vas, vaše kolege novinare i celokupnu neobaveštenu javnost

Istina je: da moj brat, niti je bio pijan, sumanut, pomahnitao i monstrum, već prebijen od strane bračnog para u njihovom dvorištu neposredno pre tragedije. Postoje i svedoci koji su čuli njegovo dozivanje: “upomoć upomoć, ubiše me”. Tokom prebijanja mog brata i međusobno su se povređivali, udarali su ga čak i lopatom. Znali su da ima problem sa kičmom i da ne može da im pruži veći otpor, a kad se izvukao rekao im je “e sad će vidite”. Znali su da su ga teže povredili, znali su i da je otišao po oružje, zato se dotični par sakrio u kuću, a na dvorištu su ostale devojka i baba. Komšinica je srela mog brata, videla da nosi pušku, rekla mu dobro veče, on je otpozdravio, kad je stigla do ulaznih vrata čula je njegovo dozivanje: “izađi devojko” ne mislivši na devojku koja je već u dvorištu, već na njenu majku koja se sakrila u kući zajedno s mužem i koja je podjednako odgovorna za tragediju koja se desila. Posle prebijanja u nastavku besa i u tako afektivnom stanju on je uradio to što nije trebalo da uradi. Da nije bilo požara, sigurno bi bilo eshumacije i obdukcije.

Dušica Kostić